

KARDAŞ

SOSYALİST DERGİ

1970 SAYI 15

HAKKI KESKİN

İç İşleri Bakanlığı Nüfus Dairesinin bildirdiğine göre Hakkı Keskin vatandaşlığını kaybetmemiş....

Bu yalanı ne biz yuttuk, ne de dünya kamu oyu. Yurt içinde ve yurt dışında ki Türk devrimcilerinin ve Avrupa gazeteleri, devrimci kuruluşlarının türlü yollarla hükümetimizi protesto etmesi sonucu, "vatandaşlıktan iskat" gibi anti-demokratik, faşist bir metodun sökmeyeceğini anlayan başı bozuk düzenin başı bozuk hükümeti tükürdüğüntü yalamak zorunda kalmıştır.

Hakkı Keskin, devrimci olduğu için, sömürü düzenine karşı çıktığı için türlü baskılara uğramıştır.

Türkiye'de okuyan gençleri susturmak, hükümetimiz ve polis için kolay iş... Apar topar okuldaki veya evinden alınır ve emniyet müdürlüğünün duvarları arkasında kaybolur.

Burjuva demokrasinin, göz boyamak için'de olsa, bazı özgürlükleri tanıdığı memleketlerde okuyan öğrencilerin hakkından gelmek pek o kadar kolay olmuyor. Önce öğrenci müfettişinden tehditler ! "Okuldan attırırız" şeklinde göz dağı vermeler. Arkadan dövizini keserek aç bıraktırma. Bütün bu tedbirler sonuç vermezse vatandaşlıktan iskat !

Hakkı Keskin olayı, hepimize bir kere daha nasıl bir faşist yönetimin pençesinde yaşadığımızı göstermiştir.

+++++ ***** ++++++ *****

"BARIŞ İÇİNDE BİR ARADA YAŞAMAK" nedir?

Profesör G. Tunkin
(Çev : Selma Ashworth)

Sol revizyonistlerin eleştirileri.

Sosyal sistemleri birbirinden farklı olan memleketlerin barış içinde bir arada yaşamları prensibini özlü bir şekilde açıklamamız yerinde olacaktır.

Barış içinde bir arada yaşama prensibi, başka memleketlerin ve halkların iç işlerine karışmamaktır.

Emperyalistlerin karşı-devrim ihraç etmelerini önlemektir. Ve başka memleketlerde herhangi bir sosyal sistemi kurmak için silâh zoruna başvurulmasını reddetmektir.

Barış içinde bir arada yaşama prensibi Sosyalist sistemin öz yapısından doğmaktadır. Gerçek barış politikasının temelinde, özel mülkiyetin ve sömürünün yok edilmiş olması yatar. Zira sosyalist sistemde, "savaş" da çıkar sağlayacak sınıflar yoktur.

Bugün, karşıt sosyal sistemleri olan devletlerin yanyana var olabildiği bir zamanda yaşıyoruz.

Bugün sosyalizmle emperyalizm arasında ki mücadele dünya politikasının can noktasıdır. Bununla beraber, devletler arasında silâhlı mücadele, barış içinde bir arada yaşama prensibinin dışında kalmaktadır.

"Aşırı Sol", barış içinde bir arada yaşama prensibini şiddetle reddetmektedir. Sovyet Rusya ve Sosyalist devletlerin, enternasyonal alanda gerginliği gidermek için yaptıkları çabaları Emperyalistlerle "pazarlık" diye suçlamaktadırlar.

Hatta bunlardan bazıları dünya ihtilâline bir adım daha yaklaşabilmek için, yeni

bir dünya savaşını sevinçle karşılayacaklardır.

Tabii bu yeni bir teori değildir ! Lenin, Troçki'nin "savaş yoluyla ihtilâli tahrik" fikrine tüm gücüyle karşı çıkmıştı.

Lenin, Troçkistlerin "kapitalist devletlerle barışçı ilişkiler kurmanın, Emperyalizmi legalize ettirmek olduğu" iddiasını tamamen çürütmüştü.

Çarlık Rusyası tarafından imzalanmış anlaşmalardan bahsederken Lenin şöyle demişti: "Talan ve şiddet'e dayanan tüm maddeleri reddediyoruz. Fakat dostane komşuluk münasebetlerini ve bütün ekonomik anlaşmaları kabul ediyoruz."

Gene Lenin, "kapitalist devletlere taviz verilmemesini" isteyen aşırı sol'u eleştirdi, böyle bir politikanın saçmalığını ve işçi sınıfının ihtilâline zararlı olabileceğini açıkladı.

Taviz kaçınılmaz olduğuna göre, devrimci partiye düşen bunu prensipler dahilinde ve sınıfının ve sosyalizmin yararına kullanmaktır.

Barış içinde bir arada yaşama prensibinin reddedilmesi pratikte ne demektir, bir düştünelim :

Yeni bir dünya savaşını hiç şüphe yok yüzlerce milyon insanı yok edecek termo-nükleer bir savaş olacaktır.

Bu nedenle Sosyalizm şiddetle savaş'a karşı çıkmakta ve barış içinde bir arada yaşamak istemektedir. Barış içinde bir arada yaşamakla Sovyet Rusya ve Sosyalist devletler, enternasyonal problemleri çözmek için savaş'a baş vurmanın aleyhindedirler.

Fakat bu Sosyalistlerin, emperyalistler önünde diz çöküp "barış" istemesi değildir. Marksistler, enternasyonal ilişkilerin ümit ve istek üzerine değil fakat gerçek savaş gücü dengesine dayandığını pek âlâ bilirler.

Barış içinde bir arada yaşama, sadece değişik sosyal sistemleri olan devletler arası ilişkiler için tatbik edilir, fikirlere ve ideolojilere tatbik edilemez.

Barış içinde bir arada yaşama kapitalist devletler içinde ki sınıf kavgalarında yahut halkların ulusal kurtuluş hareketlerinde geçerli değildir.

Sömürücülere karşı kullanılan devrimci güç, sömürülene yapılan baskıya karşı verilen mücadele işçi sınıfının ve sosyal özgürlüğü için savaşan emekçi halkların en kutsal hakkıdır.

Barış içinde bir arada yaşama prensibinin geçerli olduğu alan ekonomik, bilimsel, teknik, kültürel temaslardır. Ve bu temaları devletler arasında eşit temellere dayanarak ve sosyal sistemleri ne olursa olsun ortak çıkar sağlayarak yapmak gereklidir.

Barış içinde bir arada yaşama prensibi, emperyalist devletlerin herhangi bir memleketin sosyal sistemini beğenmediklerinden boykot etme politikasından vazgeçmelerini sağlamak amacıyla gütmektedir.

"Sag"dan gelen eleştiriler.

Barış içinde bir arada yaşama prensibine sağdan yapılan eleştiriler, çağımızın esas gelişkinin sosyalizmle emperyalizm arasında olduğunu göremeyenlerden gelmektedir.

Sosyalizmle kapitalizm arasında ki mücade-

le "Barış içinde bir arada yaşama" prensibine karşıt düşmemektedir. Zira özünde ve tarihi gelişimde ki rolünde - barış içinde bir arada yaşama bu mücadelenin kendine has bir şeklidir.

Bu mücadelenin özelliği doğrudan doğruya sınıflar arasında değil - fakat gene sınıf niteliği taşıyan - devletler arasında sürdürülmesidir.

Barış içinde bir arada yaşamak fikir alanında taviz vermez ve taviz vermek değildir. Sınıf kavgalarında, sosyalist devletler dünya devrimci hareketinin üç ana damarını kuvvetlendirmek için çaba sarfetmektedir :

- 1- Dünya sosyalist sistemi.
- 2- Enternasyonal işçi sınıfı hareketi.
- 3- Ulusal Kurtuluş hareketi.

Ultra sağ, sosyalist devletler arasında ki ilişkilerin de barış içinde bir arada yaşama prensibine dayandığını sanmakla çok yanılmaktadır.

Sosyalist devletler arasında sınıf savaşı mücadelesi olmadığından, böyle bir düştünüş çok hatalıdır. Barış içinde bir arada yaşama prensibi sadece sosyal sistemleri farklı olan devletler arası ilişkilerde tatbik edilir.

Sosyalist devletler arasında ki ilişkiler "Comecon" da görüldüğü gibi kardeşçe işbirliğine dayanır. Sosyalist devletler arasında "Barış içinde bir arada yaşamak" prensibini tatbik etmek, bu devletler arasında sosyalist enternasyonalizmine dayanan birliği zedelemek istemektedir.

Bu gibi teorilerin emperyalistler ve onların ideolojik uyduları arasında tutunmasına hiçte şaşırmamak gerekir.

Sovyetler Birliği Komünist Partisinin, barış içinde bir arada yaşama prensibine bağlılığı, sosyalist sistemin kapitalizm üzerindeki üstünlüğüne sonsuz güveninden ileri gelmektedir.

Barış içinde Kapitalizm'le yapılacak yarışmada sosyalizmin zafere ulaşacağını Sovyet Komünist Partisi bilmektedir.

Barış içinde bir arada yaşama, kapitalist memleketlerde işçi sınıfının kavgasında daha yararlı bir hava yaratmaktadır.

Enternasyonal alandaki gerginlik, daima kapitalist yönetici sınıflar tarafından işçi sınıfı hareketini ezmek için ve demokrasiyi kısıtlamak amacıyla kullanılmıştır.

Savaş histerisi, kapitalist yönetici sınıf tarafından, işçi sınıfının büyük bir kısmını "milliyetçi" sloganlarla aldatmaya ve enternasyonal işçi hareketini parçalamaya âlet edilir.

1969 Moskova Komünist ve İşçi Partileri toplantısı, barış içinde bir arada yaşamının emperyalizme karşı sınıf mücadelesinin ulusal ve enternasyonal çapta gelişmesine yardım ettiğini açıklamıştı.

Barış içinde bir arada yaşamak aynı zamanda sömürge halkların ve bağımlı devletlerin ulusal kurtuluş mücadelesini kolaylaştırmaktadır.

Kalkınmakta olan memleketlerde ekonomik, politik ve sosyal problemlerin çözülmesini basitleştirmektedir. Son 10 yıl içinde Ulusal Kurtuluş hareketleri, barış içinde bir arada yaşama prensibi ve sosyalist devletlerin desteği sayesinde büyük başarılar elde etmiştir.

Barış, sosyalizmin gerçek müttelikidir. Çünkü zaman emperyalizmin değil, sosyalizmin safındadır.

Mücadeleye çağırı.

Termo-nükleer savaş, kapitalist toplumun yöneticilerini'de yok edecektir. Barış içinde bir arada yaşamak, bu nedenle tüm insanlığın çıkarınadır. Sadece bir avuç büyük patron la askeri liderlerin işine gelmemektedir. Barış içinde bir arada yaşamayı destekleyenler geniş bir demokratik platformda birleşebilirler.

Bütün her sınıftan ve değişik politik inaç ve görüşte olan, bütün kıt'aların, halkların barışı kuvvetlendirmek için bir arada çaba sarfetmektedirler.

Tabii değişik politik görüşü olanların, barış içinde bir arada yaşamaktan anladıkları farklı şeylerdir. Komünistler, barış içinde bir arada yaşamayı sosyalizmle kapitalizm arasında sınıf mücadelesinin bir şekli olarak görmektedirler.

Diğer taraftan burjuva liberaller ve barışçılar (pasifistler) "ideolojilerin uzlaşmasını" barış içinde bir arada yaşamının önemli bir şartı olarak görmektedirler.

Lenin'in dediği gibi : "Sınıflar ortadan kalkıncıya kadar savaş'ın ortadan kalkmayacağını biliyoruz ; aynı zamanda iç savaşları - sömürücü sınıfa karşı, sömürülen sınıf tarafından sürdürülen savaş'ı - tamamen haklı, ilerici ve gerekli buluyoruz."

Marksist-Leninist anlayışa göre barış içinde bir arada yaşamak katıyen "pasifist" (barışçı) değildir. Emperyalizmin getirdiği müsbetlere karşı mücadele etmemek değildir.

Barış içinde bir arada yaşamak halkların militarist tehdit ve tehlikelere karşı aktif şekilde seferber edilmesi ve emperyalist saldırganları durdurmak için sosyalizmin tüm gücünü kullanmasıdır.

Bizde çıkar...

Kolera bizde çıkar, sıgır vebası bizde...
Süleyman bizde çıkar, sağırın alâsı bizde.
Bu örnek demokrasi paşanın eseridir
Dünyanın felaketi, boku, belâsı bizde.

Dua :

Kolera gerçi tutmaz büyük baş hayvanları,
Çünkü yalnız bu illet vurur garibanları.
Madem şimdi sarıyor yurdu hayvan "vebâsı"
Sağır ve Sığır'ların, Yarab, gelsin sırası.

Kolera.

Kolera fakirlerin hastalığıdır, elbet...
Gerçi sizin semtlerde değiştirmes hiç nûbet,
Ankaralı, büyük baş dostlarım, müjde olsun
Sığır vebası çıkmış...Sıra sizde nihayet.

Sadi ALKILIÇ.
(İstanbul, 24.Ekim,1970)

Engels

Reformizm Ve Sınıf Mücadelesi.

Resimler Konuşuyor....

TÜRKİYE'NİN SEVİMLİ BAŞBAKANI

1882'de August Bebel'e yazdığı bir mektupda Engels, işçi sınıfı hareketi içinde her tarafta "prensip" üzerine bir iç mücadele verilmekte olduğunu açıklamıştı : İşçiler kapitalistlere karşı bir sınıf mücadelesi sürdürüyorlar mı, yoksa sınıf mücadelesinden ve işçi sınıfı hareketinin bağımsız programından vazı geçsinler ?

Engels bu konu'da ne düşündüğünü kesin bir şekilde belirtmiştir : "Reformizm, Kapitalizmin ebediyen kalacak bir düşünce olduğuna inanır. Biraz şansla, işçinin çıkarına yavaş yavaş, kapitalist ekonominin doğal olarak ilerici, dayanıklı ve çok iyi olduğu teorisini benimser.

"Bu düşünüş işçilerle kapitalistler arasındaki sınıf mücadelesinin inkârına yol açtı ve işçi sınıfının politik mücadelesini kapitalizmden uzak tâvizler koparmak şeklinde kısıtladı."

1870 yılları işçi sınıfı hareketinde süratli gelişmeler kaydetti. Bütün Avrupa'da yavaş yavaş işçi sınıfından olan, sosyalist görüşlü genç partiler mantar gibi fişkırdı.

Ve hemen aynı anda bu partilerin içinde partinin devrimci üstünü yozlaştıran, politik

ve ideolojik teslimiyet yoluna girilmesini isteyen "reformist" bir kanat belirdi. Engels reformistlere karşı canını dişine takarak mücadele etmiştir.

Engels'e göre reformizm, işçi sınıfının bağımsız bir parti kurması yolunda büyük bir engeldir. İşçi sınıfı partilerinin etkilerinin gittikçe gelişmesi, teorik yönden olgunlaşmamış işçileri, köylüleri, orta ve hatta yönetici sınıflardan kimseleri kendilerine çekti. İşte reformizm, teorik olgunluğa erişmemiş elemanlar arasında tutundu.

Marks ve Engels, işçi sınıfı hareketine kısır bir sosyalist teori bilgisiyle katılan sonra da sosyalizmi kendi görüşlerine göre yontmaya çalışan aydınları şiddetle eleştirmişlerdir.

Başka sınıftan gelen kimselerin işçi sınıfı hareketine katılmalarını olağan karşılamışlar fakat beraberlerinde burjuva ve küçük burjuva alışkanlıklarını getirmemelerini, aksine işçi sınıfı kavgasına tüm güülleriyle bağlanmalarını söylemişlerdir.

Engels, orta sınıflar elemanlarının partiye akın etmeleri sonucu, yeni baştan eğitilmelerinin önemi üzerinde ısrarla durmuştur.

Bir çok teorik problemlerin tartışılması gereğini kabul eden Engels, Marksizmin temel ilkelerinin tartışılmasını reddetmiştir.

Aynı zamanda işçi sınıfı programlarına oportünist görüşler sokulmasını ve reformcuların toplumun sosyalizme gidişinde proletarya tarafından sınıf mücadelesine lüzum olmadığı, yavaş yavaş, derece derece ve mücadelesiz sosyalizme ulaşılacağı fikrini şiddetle kınadı.

Engels şu noktayı'da açıkça belirtmekten geri kalmadı : "Marksistler, işçilerin ihtilâle baş vurmadan, barış yoluyla sadece bazı şartlar altında politik güç ele geçirebileceklerine inanır."

Reformistler Engels'in bu görüşünü yozlaştırmışlardır ve parlamenter yol muhakkak surette kapitalizmi sosyalizme ulaştıracak yoldur, demişlerdir.

Hiç şüphe yok ki Engels, kitleleri kazanmak yönünden parlamenter mücadelenin önemini küçümsememiştir, fakat parlamenter yolun tek yol olmadığını katıyetle belirtmiştir.

Bir işçi partisinin legal mücadele sırasında âniden durumun değişmesiyle silahlı mücadeleye dönmüşlebileceği ihtimaline hazır olması gerektiğini tekrar tekrar söylemiştir.

Aynı zamanda, devrim için bir ortam olsun veya olmasın durmadan silahlı kalkınma isteyen sözde devrimci aşırı sol'u amansızca eleştirmiştir.

Engels'in devrim'e barışçı yoldan gitmek konusundaki görüşü ve reformistlerin bunu kasıtlı olarak yanlış açıklamaları günümüze kadar sürmüş bir tartışmadır.

Sağ kanat sosyalistleri kapitalizmin artık eskisi gibi olmadığını, bir nev'i "halk kapitalizmine" dönmüşlüğü, işçi patron arasında düşmanlık kalmadığını, işbirliği ve ahenge ulaşıldığını iddia ediyorlar.

Fakat reformistler kapitalist memleketlerde işçi sınıfı kavgasının kaybolduğu hak-

kinda ne derlerse desinler, bu kavgaya daha da fazla kızışmıştır. Bunun nedeni'de kapitalizmin niteliğinin değişmemiş olmasından ileri gelmektedir.

Toplum için üretim ile kapitalist çıkarıcı metotlar arasında ki tezatlar olduğu gibi durmaktadır. Kapitalizmin ve ekonominin "demokratlaşmasından" bahsetmek ve buna benzer reformist demagogiler işçi sınıfı bilincini ve sınıf mücadelesini zayıflatmak amacını güder.

Devrimci ve reformist görüşler arasında ki en belirli ayrılık "proletarya diktatörlüğü" konusundaki görüşlerinde kesin bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

Kapitalizmden sosyalizme "transformatasyon" vaazını veren sağ kanat revizyonistler, işçi sınıfının politik yönetimi olan "proletarya diktatörlüğü" fikrinden nefret etmektedirler.

Bundan 80 yıl önce Engels : "Proletarya diktatörlüğü sözleri sosyal-demokratları dehşete düşürüyor." diye yazmıştı.

"Efendiler, o diktatörlüğün ne tür bir diktatörlük olduğunu öğrenmek istiyormusunuz ? Paris Komün'üne bakın, işte o Proletarya diktatörlüğü idi."

Engels için sosyalist devrimin ana amacı, kapitalist devlet'i yıkmak ve işçi sınıfına politik güç'ü vermektir.

Reformizm her zaman olduğu gibi bugün'de işçi sınıfı hareketinin düşmanıdır, işçi sınıfının politik bağımsızlığını elinden alır ve onu politik ve ideolojik yönlerden kapitalistlere bağımlı kılar.

Marksizm-Leninizm'in kurucuları Reformizme ve işçi sınıfına düşman diğer fikirlere karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğini göstermişlerdir : bu her şeyden evvel komünist ve işçi partileri ve anti-emperyalist güçler arasında ki dayanışmanın önemini kavramak ve bilimsel sosyalizm'i anlamak ve öğrenmekle mümkündür.

VIVA ALLENDE! VIVA CHILE!

"Şili sosyalizme doğru ilerlemeye başlıyor."
Dr. Salvador ALLENDE.

Şili'nin yeni Cumhurbaşkanı Marksist Dr. Salvador Allende'nin 5. Kasım.1970'de Santiago'da yaptığı çok ilginç ilk siyasi konuşmasının bir özetini arkadaşlarımıza sunuyoruz.

"Kazanacağız ve kazandık, ve böylece Yoldaşlar, bugün burada zaferimizin başlangıcını kutluyoruz.

"Bu zafer, bir buçuk asırdan beri özgürlük adı altında, hiç bir ilerleme başaramamış ve başarmak istememiş olan yönetici sınıflar tarafından sömürülmüş, ıstırap içinde kıvranmış İŞÇİLER'in zaferidir.

"Hepimiz biliyoruz ki, halkımızın ve tüm 3'ü Dünya halklarının geri kalmışlığının, bilgisizliğinin ve açlığının gerçek nedeni, bir avuç imtiyazlı insanın bundan çıkar sağlamasından ileri gelmektedir.

"Ama artık, ekonomik sömürtye, sosyal eşitsizliğe, politik baskıya YETER demek günü gelmiştir.

"Bize emanet edilen Şili ne durumdadır ? Böyle mes'ut bir günde ve varlıklarıyla bize şeref veren başka memleketlerin delegelerinin önünde böyle mutsuz bir konuya değindiğim için beni hoş görün. Peru Başkanı Velasco Alvarado! nun dediği gibi yılların ıstıraplarını açığa vurmak hakkımız ve görevimizdir.

"Devrimin yapacağı en büyük işlerden biri, şimdiye kadar gerçekleştirememek için içinde yaşadığımız yalan ve hile çemberini yırtıp atmaktır.

"Geri kalmış olmamız nedendir ? Ve bunun sorunluluğu kimlerdedir ? Uzun süre aldatıldıktan sonra halkın gözleri şimdi açılmıştır: kendi tecrübelerimizle'de biliyoruz ki, bizim geri kalmışlığımızın nedeni içinde fakir çoğunluğu zengin azınlığa muhtaç eden ve dışarda güçlü ulusların fakir ulusları sömürmesine yol açan, çoğunluğun emeğinin azınlığı zengin ettiği KAPİTALİST sistemdir.

"Toplumumuz sosyal eşitsizlik içinde kıvrılmaktadır. Toplumumuz sömürülen ve sömürücü sınıflar olarak parçalanmıştır. Toplumumuzda ki kurumlar şiddet'e dayanır, insanı ağızlı olmaya, başkalarının ıstırapı karşısında ilgisizliğe ve gaddar olma'ya sürükler.

" Sayısız vatandaş moraki tembelliğe ve yoksulluğa sevkeden korkunç bir işsizlik memleketi sarmıştır. Bu işsizler kitlesi, böyle bazıların iddia ettiği gibi nüfus çoğunluğunun bir sonucu değildir. Bu işsizler kitlesi, insanın asal iş hakkını bile garantileyemiyen bir rejimin kabiliyetsizliğinin en canlı örneğidir.

"Ekonomimizi sarmış olan enflasyon, işçinin zavallı ücretini kemirmekte, onu sonunda sürdürmeye zorlamaktadır.

Şili halkının yaraları kanıyor ve bu yaraların kapanması zor iş. Fakat bundan böyle bu hükümetin politikası halka hizmet etmek olduğundan, yaraları kapatacağına inanıyoruz.

"Büyük beynelmilel firmaların içindeki müttefikleri tarafından ana gelir kaynakları yabancılaştırılmış olan bağımlı bir toplum teslim aldık. Ekonomik, kültürel ve politik alanlarda bağımlıyız.

"Zaferimiz halkımızın, yönetici sınıfların gücünü ancak gerçekten devrimci bir hükümetin ezileceğine inancının ve aynı zamanda Şili'nin bir emekçiler cumhuriyeti kurmak için seferber olmasının sonucudur.

"İşçiler, tarihin omuzlarına yüklediği bu büyük görevi başarabilmek için sizlere sesleniyorum !

"Şilin politik kurumlarının değiştiği, toplumun en ihmal edilmiş kesimini temsil eden parti ve hareketlerin çoğunluk oyuyla yönetimi ele geçirdiği tarihi bir anı yaşıyoruz.

"Kurtuluşumuz uğruna verdiğimiz devamlı savaşta, adalet ve eşitlik için yaptığımız mücadelede, sosyal zıtlıkları daima politik yoldan çözüme yolunu tercih ettik.

"Biz Şilililer, kardeş kavgasını reddetmekle beraber halkın hakkını savunmaktan hiç bir zaman geri kalmadık. Motomuz "Mantık veya şiddet" yoluyla, ama mantık yolunu ilk önce denedik.

"Toplumumuzda şiddet yoluna her zaman baş vurmuş olan yönetici sınıflardır. Güçlü olanlar şiddet kullanarak Şili halkının kanını dökmüş, memleketin normal ilerlemesini önlemiştir.

"Sendikalara, öğrencilere, aydınlara, işçilere ve işçi partilerine yapılan baskılar çıkarlarını savunanların yeğin tepkileridir. Buna rağmen örgütlenmiş olan halk sınıflarının ardi arkası kesilmeyen mücadelesi başarıya ulaşmıştır.

"Halkın güçlü devrimci amaçlarından vazgeçmeden taktiklerini, Şili'nin bünyesinin somut gerçeğine uydurarak, zaferleri veya yenilgileri, nihai zafer ve nihai yenilgi olarak değil fakat özgürlük yolunda bir atlama taşı, bir ilerleme aracı olarak kabul etmiştir.

"Şili, sosyalizme doğru yürümeye başlıyor !

"Bir kaç ailenin aracılığı ile memleket ekonomisini kontrol eden monopoller kaldıracağız.

"Zenginleri daha zengin, fakirleri daha fakir kılan vergi sistemini değiştireceğiz.

"Bankaları devletleştirileceğiz.

"Gerçek bir tarım reformu yapacağız. Binlerce köylüye emaret ve yoksulluk içinde yaşayan "Latifundia" sistemine son vereceğiz.

"Geniş bakır, kömür, demir ve nitrat madenlerini devletleştirileceğiz.

"Bütün bu işleri bizim yönetimiz, yani hayatını emeğiyle kasanınların yönetimi yapacaktır.

AVRUPA, ÇİN, ORTADOĞU.

Bonn hükümetinin bugünkü Avrupa gerçeğini tanıması, barış yolunda atılmış akıllıca bir adımdır.

Bir çok Avrupa hükümetleri ve tüm Avrupa halkları yapılan andlaşmayı büyük bir heyecanla karşılamışlardır. Ancak şunu da belirtmek gerekir ki, bu heyecan mutlak olmaktan uzaktır.

Bazı batı gazeteleri andlaşmaya gülge düşürmek için çaba sarfetmektedirler. Bunların bir kısmı, Bonn'un eline geçen fırsattan, yani sosyalist dünya ile artan iş ilişkilerinden yararlanarak, Batı ile olan bağlarını gevseteceğine ve Nato'yu zayıflatacağını iddia etmektedirler.

Ancak iki ülke arasında yararlı olacak ticari ilişkilerin üçüncü bir ülkenin veya topluluğun çıkarlarını zedeleyeceğini öne sürmek çok gülünçtür.

Diğer bazı batı gazeteleri ise, görüşmeler sırasında bütün fedakarlığı Bonn'un yaptığını, S.S.C.B.'nin ise bütün istediklerini elde ettiklerini ileri sürmüşlerdir !

Yine aynı gazeteler - tabii değişik tarihlerde - S.S.C.B.'nin Avrupa sınırlarının güvenliğini sağlamak ve böylece Doğu'da "eylem serbestliğine" kavuşmak ve "Çin'e karşı baskısını arttırmak" için bir çok tavizler verdiklerini ileri sürerek, bir kaç gün önce yazdıklarının tamamen karşıtı yazılar kaleme almışlardır.

Bu tür propagandanın tek bir amacı vardır: okuyucuyu şaşırtmak ve gerçekten barış için uğraşan hükümetleri gözden düşürmek.

Son senelerde sayısız batılı gazete ve dergileri Sovyetler Birliği ile Çin arasındaki ilişkileri kötüleştirmek için çeşitli kışkırtıcı yazılar yayınlamakta birbirleriyle yarış etmektedirler. Bir çoğu "kaçınılmaz" Sovyet nükleer saldırısı için Çin'i "uyarmaktadırlar".

Bütün bu kötü niyetli saçmaların arkasında, iki ülke arasında gerçekten bir savaşın çıkmasını isteyen savaş hastalarının özlemini herkes kolayca görebilir.

Bu gibi özelemler, Sovyetler Birliği'nin sosyalist politikasının gerçek amaç ve prensiplerinin, bilerek ve isteyerek saptırılmasına dayanmaktadır.

Sovyetler Birliği ile Çin arasındaki normal ilişkiler her iki ülkenin de yararına. Bu aynı zamanda bir bütün olarak sosyalist dünya ile ezilen halkların devrimci kurtuluş eylemlerinin yararına.

Marksizm-Leninizm prensiplerine bağlı olan Sovyetler Birliği, hiç şüphesiz ki ulusal çıkarlarını ve güvenliğini zedelememek şartıyla, Çin ile ilişkilerini geliştirmek için elinden gelen gayreti sarfetmektedir.

Gerekli olan yalnız normal ilişkiler değil, daha da fazla, dostça, iyi komşuluk bağları ve emperyalizm ile gericiliğe karşı beraberce mücadele için kuvvetlerin birleştirilmesidir.

Gerçeklilik ve sorumluluk.

Orta Doğuda ki patlayıcı duruma gelince : 1967 İsrail saldırısı ve üç senedenberi devam eden çeşitli kışkırtmalar, ilerici Arap hükümetlerini yıkmak ve bu bölgelerde ki ulusal kurtuluş eylemini bastırmak isteyen, önceden hazırlanmış uluslararası emperyalist planlara göre yürütülmektedir.

Bu planların hepsi, Arap halklarının kahramanca karşı koymaları ve sosyalist ülkelerin ileri güçleri aktif desteği sayesinde suya düşmüştür.

Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeler bu krize haklı bir siyasal çözüm getirmek istemektedirler.

1967 Güvenlik kurulu kararı böyle bir çözüme elverişli kalmıştır. Birleşik Arap Cumhuriyetinin yapıcı eylemi Gunnar Jarring'in görevini yerine getirmesini sağlamıştı. Şimdi yapılması gerekli olan şerefli ve devamlı bir barış için sağlam adımlar atmaktır.

B. SÜRAL

KARDAŞ. Aylık Dergi.

Sahibi ve sorumlu müdürü :

Selma ASHWORTH.

İdare yeri :

"Briar Gap", Loseberry Road, Claygate, Surrey.

Basıldığı adres :

"SEMICOLON" (TU) England.

Batı Berlin Temsilcisi :

Mugaffer ERDOĞAN.

1. Berlin 10. Olbersstrasse 4. Batı Almanya.

KARDAŞ Dergisinde yayınlanan bazı yazıları beğenmediklerinden dergimizi sabote etmeye kalkışanlara duyurulur : KARDAŞ Dergisini matbuadan almak, paketleri hazırlamak ve postaya vermekle görevli arkadaşlar Selma ASHWORTH, Şemsi YAĞCI, Ali KUNTER, Nami EKMEKÇİLER, Agop HALICI'dır. Bu arkadaşların dışında matbuadan haberimiz olmadan dergileri almayı kalkışacak olanlar hakkında kamuni yollardan hesap sorulacaktır.

Kardaş Derneği Yönetim Kurulu
Sekreter

Şemsi YAĞCI.